

[Skatteministeren]

sænkning af 22 pct.-skatten giver større købekraft for overførselsindkomsterne.

Men her taler vi altså om 6 pct.-skatten, som er noget ganske andet, og som vi har givet højest prioritet. Med et stort underskud på de offentlige budgetter er det meget vigtigt, at vi sikrer en krone-til-krone-finansiering af lavere marginalskatte. Derfor er det nødvendigt at gribe opgaven an i flere faser.

Det har fra forskellig side været anført, at marginalskattelettelserne skal betales af erhvervslivet, som dermed bliver ringere stillet i konkurrencen med udenlandske virksomheder. Det er en meget ensidig måde at betragte tingene på. Man skal tænke på, at alle skatter og afgifter i sidste ende belaster produktionen. Det gælder selvfølgelig skatter og afgifter, der direkte påhviler den enkelte virksomhed, men det gælder så sandelig også skatter, der påhviler de ansatte i virksomhederne.

De høje danske marginalskatte er i sig selv med til at forøge virksomhedernes omkostningsniveau, fordi virksomhederne – som jeg før var inde på det – er nødt til at udbetale en højere løn, hvis deres ansatte skal bevare samme levestandard som kollegerne i udlandet. De høje marginalskatte driver altså med andre ord lønningerne op og er dermed i betydelig grad med til at forringe konkurrenceevnen. Derfor letter det selvfølgelig også konkurrenceevnen at sænke marginalskatte.

Så vil jeg også godt gøre opmærksom på, at der er en række af finansieringsforslagene i regeringens pakke, som måske nok ud fra et meget umiddelbart synspunkt belaster erhvervslivet, men som reelt ikke gør det. Jeg har f.eks. svært ved at se, hvordan en skærpet beskatning ved konkurs og akkord, skærpet beskatning ved førtidig ophævelse af pensionsordninger eller indgreb mod australdollarspekulation med rette kan siges at påvirke konkurrenceevnen.

Det er også svært at se, at kortere kredittdid for cigaretafgift eller udlandslempelsens afskaffelse har negativ indvirkning på danske virksomheders konkurrenceevne i almindelighed.

Den reelle erhvervsbelastning af forslagene kan opgøres til 2½ mia. kr. i 1991 og ca. 4,3 mia. kr. i 1992. Der er her taget hensyn til, at for en del af forslagene er den reelle belastning kun rentetabet som følge af likviditetsstramningen.

Denne belastning svarer til ca. 0,8 pct. af lønsummen i 1991 og 1,4 procentpoint i 1992 på det private arbejdsmarked. Det vil altså med andre ord sige, at denne såkaldte erhvervsbelastning er neutraliseret, såfremt lønstigningstakten bliver 0,8 procentpoint lavere end ellers i 1991 og ca. 0,6 procentpoint i 1992. Regeringen er overbevist om, at det vil ske, i betragtning af, at den gennemsnitlige LO-arbejder får skattelettelser svarende til en fremgang på 2 pct. i den disponible indkomst i 1991 og yderligere lettelser i 1992 som følge af marginalskattepakken.

Socialdemokratiet har fremsat beslutningsforslag om, at der skal indføres et skatteeft, som det hedder, sådan at aftrapningen af indkomstafhængige ydelser og indkomstskat af den sidst tjente krone på intet tidspunkt må overstige 65 pct. af en indkomstfremgang.

Regeringen er – som jeg har været inde på – enig i, at høje marginalprocenter er et problem, fordi det svækker incitamenterne til at yde en ekstra arbejdsindsats. Sigtet med Socialdemokratiets forslag er derfor godt nok.

Problemet er blot, at et samlet skatteeft på 65 pct. kun kan gennemføres med uforholdsmæssig stort administrativt besvær. Skatterne og de forskellige sociale ydelser beregnes jo uafhængigt af hinanden. Skal der laves et samlet marginalskatteeft, vil det altså være nødvendigt at samle oplysningerne. Den enkleste og mest direkte måde at afhjælpe samspilsproblemet på er ved at ændre skatte- og tilskudslovgivningen sådan, at de meget høje samlede marginalprocenter simpelt hen ikke opstår.

Lad mig så minde om, at der som en udløber af aftalen mellem regeringen, Socialdemokratiet, CD, Kristeligt Folkeparti og Socialistisk Folkeparti om reguleringen af overførsler den 18. maj 1990 blev nedsat et tværministerielt udvalg, der skal kortlægge samspilsproblemerne, og som skal opstille modeller for afhjælpning af problemet. Udvalget skal færdiggøre sit arbejde inden udgangen af februar måned 1991. Arbejdet med at analysere disse problemstillinger er altså i fuld gang, og i udvalgets arbejde indgår også forslaget om et nyt skatteeft. Regeringen vil derfor ikke på nuværende tidspunkt binde sig til en bestemt model med et samlet skatteeft på 65 pct. for skatter og sociale ydelser under ét.

Sigtet med Socialdemokratiets forslag er godt. Der er store administrative byrder for-